

EGODNJA DANICA.

Katoliški cerkveni list.

№ 39.

V četrtek 25. kimovca.

1851.

Slovo misjonarja Otona Trabanta od svoje čede.

„Glej, jaz bom poslal svojiga angela, kteri pojde pred teboj, in te bo varoval na poti in perpeljal v kraj, kteriga sim perpravil.“ 2. Moz. 23.

Zvedili ste, ljubi farmani! de vas mislim v kratkih dneh zapustiti in se v daljne, nezaane kraje podati, ime križaniga Jezusa ubogim nevernikom oznanovati, ki se sedijo v smertni temi in se zmišljenim bogovam in malikam vklanajo. To zvediti, ste se silno začudili, in vem, de bi me radi poprasali, kakšni so kraji, v ktere grem? Ne morem vam jih na tanjko popisati, ker so mi samimu neznani, le po tem, kar vam je iz sv. pisma znano, vam zamorem nekoliko dopovedati, kod bom hodil in kam de grem. Šel bom ljubi moji! skoz tisto deželo, kamor so sinovi patriarha Jakoba svojiga brata Jožefa v sužnost prodali, kjer je Mozes na kraljevim dvoru silne čudeže delal, kamor je Marija s svojim sinam Jezusam pred grozovitim Herodom bežala, kjer je sv. evangelist Marka sveti evangeli oznanoval, in od nevercov terpinčen, tako dolgo po tlaku mesta vlačén bil, de je svojo sveto dušo izdihnil. Po tisti reki se bom peljal, kamor so bile uboge Izraelske žene persiljene, svoje novorojene otročiče pometati, po kteri je malo dete Mozes v zasmoljeni korbici plavalo. Blizo rudečiga morja bom hodil, skoz ktero je Mozes Izraelsko ljudstvo s suhimi nogami prepeljal, in v kterim je neverni Egiptovski kralj Farao z vso svojo vojsko utonil. Skoz tiste pušave bom popotval, v kterih so stari pušavniki v toliki ojstrosti in pokori svoje dni preživeli in noč in dan v molitvih in sv. pesmih Boga slavili. Pa v teh krajih se moje ostaje ne bo. Še daleč daleč unkraj Egipta me kliče moj poklic, tje med uboge Zamorce, v kraje, kjer je vročina neizrečeno velika, kjer včasí več dni hodá ni kaplje vode dobiti, kjer risi in levi in druge strahovite divje zveri človeku po življenju strežejo. V tistih krajih, ljubi moji! bom jaz v prihodnje, ako bo volja božja, prebival, tamkej med Zamorci si bom poiskal svoj novi dom, želeč, njim, ki se niso nikdar presladkiga imena Jezusoviga izgovoriti sli-

šali, to presveto ime oznanovati in jih z vodo sv. kersta oblití. O de bi Bog moje želje spolnil in me vredniga in moeniga storil, tamkej med divjaki v čast Njegoviga presvetiga imena svoje življenje skleniti, tamkej med Zamorci srečne smerti umreti!

Pa med tem, ko vam to, ljubi poslušavci! govorim, se vaše srece prestraši, in ker vem, de ste mi v ljubezni vdani, se bojte, de bi me, se predin v tiste kraje pridem, valovi morja ne pozerli, de bi me divje zveri ne raztergale, de bi lakote ali žeje ne umerl, ali od divjakov prekmalo vjet, ječevan, terpinčen in usmerten ne bil. Temu strahu ne smete, ljubi moji! prostora dati v svojim srecu; on bi pričal od vaše malovernosti in nezaupljivosti, in z njim bi razžalili previdnost božjo, ktera tako ljubeznjivo nad celim stvarjenjem, zlasti pa nad človekam čuje, tako de mu je Bog celo svoje angele v varhe postavil. O kako tolažljive so besede sv. pisma, ktere smo že poprej zaslišali: „Glej, jaz bom poslal svojiga angela pred teboj, in te bo varoval na poti in perpeljal v kraj, kteriga sim perpravil.“ Te besede mi serčnost dajejo, de me ne strahijo gromeci valovi morja, ne rjovenje divjih zveri, ne lakota ne žeja, ne divjih malikovavcov kervoločni serd. Kakor je spremljal angel mladiga Tobija na daljnim potu in ga srečno v pujo deželo in zopet nazaj v očetovo hiso perpeljal: tako zaupam, bo spremljal tudi mene na poti moj zvesti angel varh. Kakor je Bog preroka Daniela, ko je v levnjaku v sredi divjih izstradanih levov zavoljo Njegoviga imena sedel, čudovito z živžem preskerbel, ter je poslal svojiga angela, kteri je preroka Habakuka, ki je v daljni deželi ravno ženicam kosilo nesel, takole nagovoril: „Vzemi kosilo, ki ga imaš, in ga nesi v Babilon Danielu, ki je v levnjaku;“ in je angel sam čudovito Habakuka v Babilon prenesel: tako zamore tudi mene moj zvesti angel varh od vsih napadov divjih zveri resiti in v pekočih in nerodovitnih pušavah življenje mi ohraniti. In kakor je angel opomnil Jožefa, de serditi Herod detetu Jezusa po življenju streže, in ga je srečno peljal v Egipt in zopet nazaj v Nacaret: in kakor je angel resil Petra iz jece, de so padle verige od njegovih nog in se jecine

vrata same od sebe odperle: tako zamore z Božjim dovoljenjem tudi mene rešiti moj angel varh iz rok vsih sovražnikov. To namreč, ljubi moji! moramo trdno verovati in kar trohice ne dvomiti: dokler zamore moje zdravje in življenje Bogu v čast biti, meni in bližnjemu pa k zveličanju služiti; tako dolgo nima nobena sovražna oblast moč nad mene, tako dolgo se mi tudi en sam las na glavi zakriviti ne more. Bodite tedaj brez skerbi zavolj mene in nikar se ne bojte; Bog je obljubil in bo svojo obljubo tudi dopolnil: „Po kačah in strupenih živalih boš hodil, zaterl boš leva in zmaja.“ „Zato ker je v mene zaupal, ga bom rešil, in ohranil ga bom, zato ker je spoznal moje ime.“ Zaupljivo tedaj položim svoje zdravje in življenje v naročje preljubeznjive previdnosti božje in nastopim sicer nevarno pot serčno in veselo.

In ako bi me vi še vprašali: zakaj de sim si ta poklic izvolil, kaj vam hočem odgovoriti? Izvolil sim si ta poklic, ker se mi v serce usmilijo uboge divje ljudstva, za ktere je Jezus Kristus tudi svojo presveto kri prelil, in ktere se v težke verige greha vklenjene v peklenski sužnosti ječijo, in me je daleč bolj in bolj želja gnala, tudi po svoji slabimoči pomagati, de bi jim hitreje zasijalo zlato sonce sv. evangelija, v katerim edinim je zveličanje. Izvolil sim si ta poklic, ker ste vi v teh krajih z dušnimi pastirji že dovolj preskerbljeni in duhovne hrane obilno imate, med tem ko ubogi divjaki, tudi po božji podobi vstvarjeni, lakote in žeje po nebeških blagih koprne in ni nobeniga, de bi se jih usmilil in jim pomagal. Izvolil sim si ta poklic, de bi za svoje grehe, s kterimi sim ves čas svojiga življenja preljubiga Boga nehvaležen razžalil, vredno pokoro storil. Izvolil sim si ta poklic, de bi takrat, ko bo Jezus prišel sodit žive in mrtve, vreden bil, postavljen biti na Njegovo desnico, in v nebeškem kraljestvu med tistimi plačilo prejeti, kteri so zavolj Njega vse zapustili, ter šli križem svet, oznanovat Njegovo ime, in kteri bodo ravno zavolj tega sedeli za dvanajstarih sedežih in sodili rodove zemlje.

Zato tedaj, ljubi moji! grem in vas, ktere vse vas iz serca ljubim, zapustim, in vzamem danes — Bog ve! — s težkim srcem od vas slovo. Bogu vas perporočim in prečisti devici Marii. Naj vam da Bog, vse dobro, kakor ve, de služi k zveličanju vaših duš. Mene pa naj spremlja vaša pobožna molitev in priprošnja po vsih mojih potih, tudi jaz bom molil za vas. In ako je volja božja tako, de se na tem svetu ne bom več vidil, prosim Tebe, o usmiljeni Jezus! de nas tamkej zopet skupej pripeljaš, kjer si v hiši očetovi svojim izvolenim sedeže pripravil. Tamkej ljubi moji! kako zaupam po usmiljenju božjim, se bomo zopet veseli snidili in gledaje Boga od obličja do obličja se vekomaj veselili tamkej v nebesih, kjer ne bo več ne solz, ne terpljenja, ne ločitve. Amen.

Društvo sv. Mohorja.

ktero bo dobre bukve za Slovence izdajalo in jih razširjalo.

Marsikterikrat smo že brali osnovo kacicga društva, pa naravnost rečemo, de nas ni nobenkrat toliko v serce zaveselilo, kakor razglas društva sv. Mohorja, v kterim se, med drugim, beró besede lepe nade: „Mi Slovenci drugim narodam in svojim bratom na Českem ne smemo zadej ostati, posebno kedar gre za sveto vero in

lepo vzdržanje, kedar gre za pravo, za večno srečo človeštva. To je nas gnalo, društvo osnovati za izdajanje in razširjanje dobrih bukev za Slovence. Postave tega društva mi podpisani v imenu in po volji mnogih prijateljev tukej oznamimo in vse lepo povabimo k temu društvu pristopiti. Namen tega društva je lep in zlahten. Društvo ima skerbeti, da se keršanski in pobožni duh, zavolj kterega slavjanski narod povsod in že od nekaj slovi, obvarje in poterdí.“ itd. Podpisani osnovavci tega društva so znani učeni in slovesni g. g. And. Einspieler, kapitan v Celovcu; Jožef Rozman, korar; D. Robida, c. k. učitelj; Balant Lesjak, fajmošter; F. Zorčič, spiritual v Celovcu; Anton Janežič, učenik slovenščine; Matija Majar, izvolj. fajmošter v Gorjah, in Greg. Somer, učitelj v Borovljah. Ako si k toliko za srečo človeštva gorečim začetnikom mislimo se vnemo in krepost mnogih tovaršev ki so gotovo namenjeni k društvu pristopiti, in blagoslov božji zavoljo čisto keršanskiga namena, nam nad obilnim sadom tega društva za vero in lepo obnašanje ni kar nič dvomiti.

Postave tega društva so naslednje:

§. 1. Društvo se imenuje: „Društvo sv. Mohora.“

§. 2. Namen društva je: na svetlo dajati in razširjevati dobre knjige, ki um, serce in voljo ljudi razsvetliti in požlahtniti in se zraven tudi dober kup razprodajati zamorejo.

Društvo se s politiko na nobeno vižo ne bode pečalo; zato ne bobe nikolj ljudi zastran političkih reči podučevalo, tudi nikolj časopisov, oznanil ali bukev, ki bi u politiko segale, na svetlo dajalo, tudi nikolj in na nobeno vižo takih pisem razširjevati pomagalo.

Društvo ne bode na svitlo dalo nobenih bukev brez da bi od kake škofije poterjene ne bile; to se bode vsigdar in vselej oskerbelo.

§. 3. Družnik (člen tega društva) more biti:

- a) kdor na leto nekaj gotoviga plača. To znese za učitelje ljudskih šol na deželi in za učence na leto 1 fl. 30 kr. srebra, za vse druge pa na leto 3 fl. sreb. Plačati se to mora pol ali celo leto popred in sicer pri odboru dotične škofije. Te odbor pošle sprejete denarja bukvarnici Janeza Leona v Celovcu. Dalej plačajo goraj imenovani učeniki in učenci, kedar k društvu pristopijo, 30 kr. sr. vsi drugi pa 1 fl. sr. upisnine.
- b) Kdor se od odbora zavoljo posebnih zaslug za družnika izvoli.

Družnik neha biti:

- a) kdor svojevoljno izstopi in to ustmeno ali pismeno oznaní.
- b) Kdor edno celo leto čez odločeni čas svojega doneska ne plača.

§. 4. Eden vodja in odbor, obstoječ iz 12 odbornikov, bodeta „društvo sv. Mohora“ obravnovala, vodila in oskerbovala. Za te odbor izvoli vsaka sledečih škofij: Goriška, Labudska, Ljublanska, Sekovska in Terzaška škofija po dva odbornika, Kerška škofija pa tri odbornike, in sicer izmed tistih družnikov svoje škofije, ki v Gorici, Celju, Ljublani, Mariboru, Terstu in Celovcu stanujejo.

Društveni odbor izvoli po večini glasov ednega izmed treh Celovskih odbornikov za vodja društva, tako da po tem tudi za Kerško škofijo dva odbornika ostaneta.

Za leto 1852 se bode te odbor tako začasno sestavil, da se bota dva v imenovanih mestih prebivajoča družnika za to opravilo pismeno naprosila, v Celovcu pa tri. Za prihodne leta se bode pa društveni odbor po večini glasov svobodno izvolil. To se bode takole zgodilo: kedar družnik svojo letnino plača, društvenemu vodju naravno ali nenaravno u zapečatenem listu ime-

naje dva družnika svoje škofije, ki u goraj naštetih mestih stanujeta in ki u letnem imeniku družnikov stojita, ter pristavi, da nju za odbornika izvoli. Družniki Kerške škofije pa izvolijo na to vižo tri u Celovcu stanujoče odbornike.

Društveni vodja z obema odbornikoma u Celovcu oskerbuje tekoče opravila, vodi, na- in oznani vsako leto rajtingo, kakor tudi imenik družnikov. Ravno tako tudi on u zvnajnih zadevah društvo nadomestuje in zagovarja.

Odbor si dopisuje in tako po večini glasov razsodi, ktere knjige in u kterem redu se imajo tiskati, on poslane rokopise pretresuje, jih kakemu škofijstvu za poterjeje predloži, razsodi, ktere knjige tiskati in izdati se posebno potrebno in dobro kaže, dalej tudi odloči in razdeli darila, plačila i. t. d.

Ako je na obeh stranéh jednako glasov, razsodi vselej vodjev glas.

§. 5. Sredstva, s kterimi bode društvo svoje potrebe oskerbovalo, so:

- a) letnine družnikov,
- b) dobrovoljne darila,
- c) denarji, ki se bodo iz razprodanih bukev dobivali.

§. 6. Dobički, ki jih društvo družnikom donasa:

- a) vsaki družnik dobi vsako leto in brez dalnega plačila po nevročnejšem potu in naj več, ko bode mogoče, tiskanih knjig. To se pa samo od sebe zastopi, da bode število teh knjig naraslo, kakor hitro bode papir boljši kup, in kakor hitro velike ljudi k društvu pristopi;
- b) vsaki družnik ima pravico, društvene vodnii kej nasvetovati in priporočiti;
- c) nekterim družnikom se ponujajo še posebni dobički. Čisti donesek se bode namreč vsako leto na tri ednake dele razdelil. Perva tretjina se izroči odboru, da jo za nepredvidjene zadeve in potrebe pri roci ima; — druga tretjina se bode vsako leto na darila za najboljše učence in šolske pripravnike po razodbi odbora obrnila, poslednja tretjina se pa odloči za najboljše in naj pridnejše slovenske učnike, kakor bode to društveni odbor razsodil in za dobro spoznal.

§. 7. Te postavbe se smejo le tedaj premeniti, ako te dve tretjini odbornikov dovolite.

Ako to društvo, naj bode na kakoršno vižo hoče, saksebe gre, društveni odbor razsodi in sklene, kaj se ima s njegovim premoženjem zgoditi.

Trézna bratovšina na Dobrovl.

Spisal misjonar Mat. Milharčič.

(Dalje.)

Sad tacih naukov je bil pa, de so ljudje veliko govoriti jeli rekoč: saj takšnih bratovšin še ni in nismo nič od njih slišali. In to je dalo perloznost, de sim jel govoriti od P. Matevža sl. apostelna treznosti, govoriti od toliko in toliko bratov na Irskim in Angleškim in v Ameriki in drugot; in sim povedal, de jih je že sto in sto tacih bratovšin. Torej tudi per nas bi se dala napraviti taka bratovšina. Ali so naše duše manj vredne, kot Amerikancev? Ali bomo mar mi manj poskerbeli za svoje duše in njih zveličanje kot drugi? — Če pa hočemo takšno bratovšino napraviti, moramo to delo per treznih začeti, zakaj pijane duše in žganjopivci več del gluhi nas ne poslušajo in ne vbogajo, in per njih nič ne opravimo. Pridite torej in začnimo podpirati vse tiste ude, kteri hočejo trezni biti. Perslo jih pervikrat 5 mladencev in 11 devic se dati zapisati.

Prihodno nedeljo sim, ko sim poslušavce pozdravil,

precej spet od bratovšine jel govoriti in rekel: naša bratovšina je že napravljena. „Kjer sta dva v mojim imenu zbrana, je Jezus rekel, sim Jest v sredi med njima.“ Majhno je res število sim rekel, pa bo že zrastle. Sim tedej osnovo naredil in dal in postavil 3 vladine:

a) Vsakdo se ima vsiga žganiga vina zderžati, torej ne piti, ne kupovati ne prodajati.

b) Vsak ud se mora perloznosti, ker je žganjarija skerbno ogibati.

c) Vsak ud bo po trojnim posvarjenju iz bratovšine zbrisan, če obljube storjene ne dopolni.

Vsak bo dal 1 groš, de ga bomo v bratovšino zapisali.

(Dalje sledi.)

Znaki ali znamenja svetnikov na podobah.

(Dalje.)

S. Gal, opat. Medved, ki derva nese, je njegovo znamenje: v pušavi na Švajcarskim, kjer si je selo izbral, je bilo veliko zverine, ktera je vsa o prihodu svetiga moža kraj zapustila, le en medved je dalj časa nadležin bil; temu je s. Gal ukazal, mu derv pri- nesti, potem je križ nad njim storil, ter ga izpustil od sebe.

S. Lukež evangelist. Evangelske bukve in podoba vola ga dajo na znanje; začel je namreč po razlaganji s. Hieronima svoj evangeli z darovanjem duhovna Caharija, teleta in junci so bili pa navadna žival za darovanje; razložil je tudi bolj na tanko zadnjo večerjo in darovanje Gospodovo na križi, kar kaže Kristusa kot višjiga mašnika.

S. Uršula, devica in marternica. Pušico ima v roki, ker je bila za stanovitnost v veri in devištvu s pušicami ustreljena od Hunov, divjiga ljudstva, na njih poti skozi Kolonijo.

Ss. Simon in Juda Tadej, apostelna. S. Simon ima žago, in s. Tadej kol ali butico, prav za prav balto ali sekuro. Ko sta namreč konec svojiga apostolskiga potovanja v Perzii vkupej prišla, in ondi veliko vernikov nabrala, se je serd služabnikov sončniga tempelja zoper nje vnel, in s. Simon je bil z žago na dvoje prerezan, s. Judež Tadej pa s. kolam ali s sekuro ob glavo pripravljen.

S. Voljbenk (Volfgang), škof. Sekiro ima v rokah, včasih tudi cerkev. Cerkev kaže na nunski samostan, kteriga je on v Rezu (Regensburgu) vstanovil. Od kod pa je sekira, ni mogoče najti; zakaj marternik on ni bil, pokojno je v cerkvi s. Otmara umerl; morebiti je sveti mož s sekuro malike podiral, ko je s Pasavskim škofam Piligrinam na Ogersko s. evangeli oznanovat šel.

11. Svetniki v listopadu.

Vsih svetnikov god se spozna po obilni množici v svetlih oblakih; ker so izvoljeni v nebeški časti.

Vernih mertvih spomin se spozna po množici v ječi; zakaj kakor ječa je kraj očiševanja ali vice.

S. Karl Boromejski, nadškof in Kardinal. Cerkev je zraven njega; to je silno lepa in velika cerkev, ktera je v čast tega svetnika v Milanu postavljena; vsa je z belim marmorjem ozalšana, in obilno število manjših turnčev je od zunej lepša nekako po gotiški šegi, ktera se močno tudi znotrej spoznati da.

S. Lenart, mašnik in pušavnik. Verige ali ketine ima v rokah; zakaj rad je on obiskoval jetnike, jih v njih vezeh tolažil, in mnogoterim je s svojo prošnjo pri francoskim kralji Teodebertu prostost zadobil; mnogotere pa je tudi s svojo molitvijo čudno rešil, tako

de so se mu od doleč priporočevali, in po tem ko so bili rešeni, z vezmi v rokah mu hvalo dajat hodili.

S. Martin, škof. Gos (prav za prav raca) je njegovo znamenje. Od kod de je to, ni gotovo najti; morebiti je k temu znamenju priložnost dalo, ker je s. Martin v samotnim kraju blizu Turonskiga mesta pri Ligeri ali Loari samostan postavil, kjer je sam z osemdeset minihi stanoval; ondi namreč, ker je bil kraj s pečevjem in vodo obdan, so bile le povodne ptice, kakor gosi, njegova tovaršija. Drugač se vidi na podobah, ko plajš z beračem deli; ko je namreč še mlad kot vojsak v Galii služil, je s tovarši v mesto Ambin (Amien) jezdil, ga pri vratih mestnih ubožec daru prosi; ko mu s. Martin nima družiga dati, mu polovico svojiga plajša podeli, po noči pa on vidi v prikazni Kristusa s tistim plajšem egernjeniga.

S. Brici, škof. Pšeničin klas ima v rokah; od kod to znamenje, ni gotoviga najti. Morebiti je v pšeničnim klasu duhoven pomen; s. Brici je bil namreč kakor njiva, na kateri je sovražnik ljuško med pšenico sejal. V mladosti je bil on ves pobožin, v mašnika posvečen se je pa prevzel, in je svojimu učeniku s. Martinu veliko nasprotval; po smerti tega svetiga moža pa je bil v njegoviga naslednika izvoljen, in se je ves spreobrnil; molitev s. Martina mu je k temu pomagala. Keršansko ljudstvo ga zdaj časti kot priporočnika za žitno polje.

S. Otmar, opat. Vinski sod ga zaznamova; kaj de pomeni, ni bilo mogoče najti; morebiti je s tem obilna dobrotljivost tega svetnika na znanje dana, ker je ubogim veliko darov razdelil, tedaj s pijačo kakor z jedjo jih pokrepčal; morebiti se je kak čudež s sodam zgodil, ker na primero, je bil prazin, in je po božji vsigamogočnosti na prošnjo svetiga moža zdajci napolnjen bil.

(Konec sledi.)

Razgled po keršanskim svetu.

Rim 5. t. m. Od sv. Očeta Pia IX. so v skrivnim konsistoriji, pred katerim so alokucion (nagovor) imeli, nasledni nadškofje in škofje poterjeni:

Franc od Garajeoa, nadškof v Kvitu v Peruvii, poprej škof v Guajakilu.

2. Jož. Ignaci Sanhe e, škof v Novim-Leonu v zgornji Ameriki, generalvikar te škofije.

3. J. P. Mabile, škof v Sv. Klavdju na Francoskim, generalvikar in vodja seminisa.

4. J. Valerian Jirsik, škof v Budiegevicah na Českim, dozej duhoven Kraljevogradske škofije, Dr. sv. pisma, korar.

5. Augustin Roskovani, škof v Valenu na Ogerskim, Dr. sv. pisma, nadškofski kanceler v Erlavi itd.

6. Emerik Farkas, škof v Stolnim-Belimgradu na Ogerskim, iz te škofije korar.

7. Aleksander Csajaghy, škof v Čanadu v Banatu, iz Kološke nadškofije, profesor zgodovine in kanonskiga pravoslovja v Koloči.

8. A. Garcia Lozana, škof v Salamanki na Španskim, Dr. sv. pisma in generalvikar v Segovii.

9. M. Garcia Kuesta, nadškof v Komposteli, poprej škof v Jaki v Aragonii.

10. S. od Rejes, nadškof v Granadi, poprej škof v Malagi.

11. J. N. Kaskalana i Ordonec, škof v Malagi, poprej škof v Astorgi.

12. P. od Zarandia, škof v Hueski, poprej škof v Orense.

13. M. od Pena, škof v Placencii v Estremaduri, Dr. sv. pisma in profesor.

14. M. Salva, škof v Majorki, duhoven te škofije. Od Nr. 8. do 14. vsi na Španskim.

15. C. J. od Silveira, škof v Sv. Ludoviku pri Maranjau v Brazilii, duhoven te škofije.

16. A. Zangari, škof v Mačerati.

17. C. Brincioti, škof v Levki in part., Dr. sv. pisma.

18. A. M. B. Antonucci, škof v Ankoni, dozdaj nadškof v Tarsu in part.

19. D. Lucciardi, škof v Sinigallii, poprej patriarh v Carigradu in part.

20. B. Biscelia, škof v Termoliu.

21. P. L. Parisis, škof v Arras na Francoskim. Nadškofam v Granadi, Komposteli, Kviti, Baltimori in Mohilevu so vs. Oče pallium dovolili.

Alojzi Klementi, nadškof v Damasku in part. je izvoljen papežev poslanec v Mejiki. On je že iz Civita-vekie po morji tje odrinil.

Dunaj. Več tukajšnih prebivavcev, ki so bili v l. 1848 k novi rongeanski krivi veri ali tajekatoličanski neveri prestopili, je svojim nekdanjim katoliškim fajmoštram naznanilo, de so popustili ronganstvo, in de želijo spet biti udje katoliške cerkve. Od 1. t. m. je že 8 oseb to storilo, kar ni majhno število za peščico rongeanskih nevernikov na Dunaji.

Nova cerkvica in pobožni kmet. V nedeljo po svetim Telesu t. l. je bilo na novo zidana cerkvica matere Božje (Marija pomagaj) na Stermeu v Sent-Lenarški fari Celovške škofije dvo uri od Krajske gore, blagoslovljena, in prvo duhovno opravilo v nji slovesno obhajano. En premožin in pobožin kmet tiste soseske jo je skor sam z nekolikšno pomočjo družih sosesčanov postavil, znotraj in zunaj zmalati dal, prav lep in ličen altar s tronom v nji napravil, tlak iz rezaniga kamna naredil, dva majhna zvonova omislil, ter kelih in monstranco kupil. Za vse skupej je neki sam pri dva tavžent gold. izdajal. Pa pri njegovim pametnim in pobožnim življenju in modrim hišnim gospodarjenju se mu to kmalo nič poznalo ne bo; veliko več mu bo gotovo še večji srečo in še obilniši blagoslov Božji prineslo — po njegovim trdnim keršanskim zaupanju, ki ga v vseh rečeh v Božjo pomoč ima. Zato je še nad vrata svoje lepe hiše Boga Očeta z dvema angelčkama zmalati dal, ki napis deržita: „An Gottes Segen ist Alles gelegen.“ to je: na Božjim blagoslovu je vse ležeče.

Nov sveti križev pot blagoslovljen. V nedeljo po veliki Gospodnici t. l. je bil po dovoljenju visoko častitiga škofijstva v Kranjski gori od Franciškanskega Patra Provinciala novi križev pot blagoslovljen. Ze slovesno in podbudljivo vpeljevanje je ljudi zlovclo za pobožnost sv. križeviga pota; še bolj pa jim je primerjena pridiga častitiga Patra k sercu šla. Govoril so namreč od začetka in vpeljave sv. križeviga pota; potem od duhovnih dobrot, ki so s premišljevanjem Kristusoviga terpljenja sklenjene, in od odpustkov, ki se po obiskovanju blagoslovljeniga križeviga pota zadobijo; nato so lepo razložili, kako se križev pot obiskovati mora, de se za to podeljeni odpustki dosežejo; so sv. križev pot vsm, bojo naj pravični ali grešniki, pridno obiskovati priporočili; in pred klečijočo množico so s slovesnim pozdravljenjem in počesjenjem svetiga Križa svoj govor sklenili. Bog daj, de bi to priserčno opominovanje ljudem vedno v spominu ostalo, de bi odslej toliko pogostniši, s toliko večji gorečnostjo in s toliko obilnišim pridam sveti križev pot obiskovali! —